

Launiainen

Helmikuu 2016

Launiaisten Sukuseura ry. jäsenlehti numero 20

Ensimmäinen sukutapaaminen Kanneljärven Opisto Lohja 29.9.1996

Launiaisten Sukuseura ry

Sukukirjamme valmistui ja lähes kaikki kirjat on myyty. Neljä kirjaa lahjoitettiin; Karjalatalon kirjastoon, Sukuseurojen Keskusliiton kirjastoon, Salon Seudun Sukututkijoiden kirjastoon ja Salon Karjalainen Perinneyhdistyksen tiloihin ja yksi kirja jätettiin sukuseuralle. Kirjan sukutauluista on löytynyt virheitä. Niistä olemme kiinnostuneita ja samoin lisäyksistä. Riippuen korjausten määrästä, teemme koosteen niistä erikseen tai julkaisemme niitä tiedotteissamme.

Sukutapaaminen ja sääntömääräinen vuosikokous ovat nyt heti keväällä. Sitä päätettäessä olimme kirjoista velkaa. Sukutapaamisen arpajaisista, myyjäisistä ja kirpputorista toivoimme varoja velan maksuun. Nyt kuitenkin kirjat ovat menneet niin hyvin kaupaksi, että olemme voineet maksaa velan. Kokoonnumme Kanneljärven Opistolle mistä aloitimme 20 vuotta sitten. Sen jälkeen olemme kokoontuneet eri paikkakunnilla 17 kertaa. Ensimmäisessä sukutapaamisessa oli mukana 77 henkilöä. Sukutapaamisiin on yhteensä osallistunut 921 henkilöä, 91 osallistujaa oli 24.9.2000 Salossa Sinisessä Talossa ja perää pitää Hämeenkosken Seurakuntatupa 38 osallistujalla. Perustava kokous oli 21.1.1996 Salon Karjalaisten Seuratuvalla ja 19 henkilöä oli mukana.

Sukuseuran jäsenmäärä on nyt 96 ja ainoastaan yksi nuorisojäsen. Heitä toivoisimme lisää, jospa he näin juurtuisivat sukuun paremmin. Samoin varsinaisia jäseniä lisää, joten kertokaapa sukuseurasta läheisillenne.

Edelleen olemme kiinnostuneita sukuun ja karjalaan liittyvistä tarinoista ja valokuvista, niitä voidaan käyttää Launiainen tiedotuslehtisessä. Kotisivut ovat myös oiva paikka muisteloillesi ja kuvillesi.

Lehtisessä on Töröläisii Kirstin, Kirsti Nurmi o.s. Launiainen murteella kirjoitettu kertomus. Googlesta löytyy Viljo Kurpan kokoama Uuvekirjon murre-sanasto. Löydät sieltä moneen Kirstin käyttämään, sen aikaiseen puhekieleen nykykäytössä olevan sanan.

Painotan, että kotisivuille toivotaan teidän kaikkien kirjoituksia, muisteluita, kuvia. Jos sinulla ei ole nettiä, laita paperisena, hallituksen yhteystiedot ovat tässä lehtisessä. Launiaisten tiedotuslehtinen on myös tarkoitettu teidän kaikkien kirjoituksille ja tiedottamiseen.

Keidi Lahtinen

Sukuseuramme kotisivujen osoite on www.launiainen.net

Sivuilta löytyy tietoja tulevista tapahtumista ja juttuja sukutapaamisista, vuosikokouksesta ja vuosikokouksen pöytäkirja sekä kotiseutumatkoista.

Lainaan Erkki Launiaisien sanoja: Haastan kunkin sukuhaaran nuoret haastattelemaan vanhempiaan ja isovanhempiaan ja kirjoittamaan juttuja sivuillemme! Uskon, että pienellä vaivalla tuotamme näin itsellemme ja muille suvustamme kiinnostuneille monta hauskaa ja ikimuistoista hetkeä. Tehdään sivuistamme vilkas karjalainen kohtaamispaikka, joka kelpaa malliksi muillekin. Erkin yhteystieto on erkki.launiainen@sofor.fi.

SUKU KOKOONTUU sääntömääräiseen vuosikokoukseen ja sukutapaamiseen sunnuntaina **17.4.2016** Kanneljärven Opistolle Karstuntie 537 Lohja. Kohvit tarjolla kello 11.30 ja vuosikokous aloitettaiisiin kello 12.00. Nyt pidetään perinteeksi muodostuneet arpajaiset. Jos sinulla on arpajaisvoitoiksi sopivaa, ota mukaan. Sekä myyjäiset, voit antaa tekemiäsi tuotteita myytäväksi (vähintään 10 % myydyn tuotteen hinnasta sukuseuralle). Tapaaminen ajoittuu pikkulintujen pesimäaikaan. Kenellä pysyy vasara kädessä, linnunpönttöjä tekemään. Laitamme myös kirpputoripöydän. Se toimii itsepalveluperiaatteella. Laitakaa tavaraan hintalappu kiinni ja pöytään laitamme lippaan rahoille. Ei vaatetavaraa. Kirpputorin tuotto menisi kokonaan sukuseuralle. Tämä kaikki siksi, että sukuseuran rahakirstu on tyhjä. Laskimme sukukirjan hinnan niin alhaiseksi kuin mahdollista. Kirjoja on vielä saatavana muutamia.

Tarinat, runot ja musiikkiesitykset ovat kaikki tervetulleita. Vietetään leppoosaa ilon täyteistä iltapäivää. Tavataan jo tutuksi tullutta sukua ja löydetään uusia sukusiteitä.

Varaa kalenteristasi tämä päivä suvun tapaamiseen ja tule päättämään yhteisistä asioistamme sekä kehittämään toimintaamme.

Ruokailun vuoksi toivomme ennakoilmoittautumiset 30.3. mennessä. Tapaaminen on hinnaltaan aikuiset 25 euroa, lapset 4-13- vuotiaat 13 euroa, ja alle 4-vuotiaat veloituksetta. Ruokana on karjalanpaisti. Muistathan mainita mahdollisesta erikoisruokavaliosta.

Maksu peritään paikan päällä. Huom! Vain käteismaksu.

Lisätietoja ja ilmoittautumiset: Arja Väyrynen
040 705 4659 tai arja.vayrynen@hotmail.com
Ketomäenpolku 1 B 16, 24260 Salo

Pankaa sana kiertämään, tervetuloa koko suvun voimin!
Sukuseuran hallitus

AJO-OHJEET KANNELJÄRVEN OPISTOLLE

Helsingistä MOOTTORITIETÄ 1/ E18:

Lähde ajamaan Helsingistä Turun moottoritietä 1/ E18 kohti Turkua. **ÄLÄ KÄÄNNY** Lohjan liittymästä nro 23, vaan aja Roution liittymään nro 22 saakka ja käänny tästä. Jatka matkaa suoraan 2 km Hossankulmantietä. Käänny liittymästä oikealle Karstuntielle Sammattiin päin ja jatka matkaa noin 2 km. Opisto näkyy oikealla. Matka Helsingistä kestää noin 40 minuuttia ja matkaa kertyy noin 60 km.

Turusta MOOTTORITIETÄ E18:

Lähde ajamaan Helsinkiin menevää E18 moottoritietä. Turusta tultaessa ajat kaikkien moottoritien tunnelien läpi, käänny viimeisen eli Lehmihaan tunnelin jälkeen Roution liittymästä nro 22 ylös. Jatka matkaa suoraan Hossantietä n. 2 km. Käänny liittymästä oikealle tie nro 1070 Karstuntielle Sammattiin päin ja jatka matkaa noin 2 km. Opisto näkyy oikealla. Matka Turusta kestää noin 60-70 minuuttia ja matkaa kertyy noin 110 km.

Launiainen

Suku kokoontui

sunnuntaina 6.9.2015 Lounasravintola Salon Patarouvaan sukutapaamiseen ja "300 vuotta Launiaisia" sukukirjan julkistamistilaisuuteen. Paikalle oli saapunut 70 aikuista ja kolme lasta. Alkuun suoritimme pienen esittelyn nimen ja juurien kera, että oppisimme tuntemaan toisemme paremmin. Ja laulettiinhan myö "Jo Karjalan kunnalla lehtii puu" ja Irma Linkan kirjoittaman "Muistelo"-laulun Kallavesj sävelin. Sukukirjat olivat vielä visusti piilossa. Ne saivat vielä odottaa ruokailun ajan. Söimme pitopöydästä itsemme kylläisiksi. Anni Launiainen 8 vuotta esitti laulun "Minun ystäväni on kuin villasukka", häntä säesti hänen setänsä Pekka Launiainen kitaralla. Anni ja hänen siskonsa Elsa saivat Keidin kutomat villasukat.

Sukukirjasta ei pidetty pitkää esitelmää, se sai itse kertoa itsestään. Kirjatoimikunnassa ovat olleet Virpi Antin, Paula Ullakko, Olli Mustonen, Keidi Lahtinen ja Timo Launiainen, Timo on kerännyt suvun nimet sukutauluihin. Tauluja on 1906 ja nimiä noin 7000.

Nyt tarvittiin kymmenkunta vahvaa miestä kantamaan kirjalaatikot sisään. Vuosikokouksessa kolmisen vuotta sitten Kalevi toivoi kirjan valmistumista. Siitä alkoi tämä viimeinen vaihe, mikä on nyt johtanut siihen että sukukirja on valmis. Ensimmäisenä sai Kalevi Launiainen varaamansa kirjan. Sen jälkeen oli kaikilla mahdollisuus noutaa tilaamansa kirjat tai ostaa. Arja Väyrynen hoiti kirjamyynnin ripeästi ja nyt jokainen pääsi itse tutustumaan kirjaan. Kun kirjat olivat omistajiensa käsissä, saliin laskeutui poikkeuksellinen hiljaisuus, jota ei ennen ole kuultu Launiaisten tapaamisissa. Kirja oli niin kiinnostava.

Sukukirjan painosmäärä oli 200 kappaletta ja noin 140 oli varattu etukäteen. Kirja on kovakantinen, kooltaan A4 ja sivuja yhteensä 423. Kirja alkaa tekstiosuudella 143 sivun verran, kuvia 100 ja muutama kartta. Sukutauluja 202 sivua sekä henkilöhakemistoa 70 sivua.

Sukuseura toivoo edelleen suvusta kertovia tarinoita, henkilökuvauksia ja valokuvia. Julkaisemme niitä sukuseuran jäsentiedotteessa.

Kiitokset kirjaan sisältöä antaneille, niin teksteistä kuin kuvista.

Keidi Lahtinen

KUVASATOA 6.9.2015
SUKUKIRJAN JULKISTAMISTILAISUUDESTA JA SUKUTAPAAMISESTA

Valokuvakansiota selaamassa Virpi Antin ja Paula ja Antero Ullakko.

Anni ja Pekka Launiainen esittävät ”Minun ystäväni on kuin villasukka”.

Kalevi Launiainen sai ensimmäisenä varaamansa kirjan.

Uunituoreen "300 vuotta Launiaisia" sukukirjat jaossa. Selin Arja Väyrynen, Anja Launiainen-Lensu, Brita Leman, Taisto Kauranen, Arvo Launiainen ja Risto Lahtinen.

Sukukirjaa tutkimassa vasemmalta Päivi Sjöblom-Piira, Lauri Piira ja Tuija Halkosaari.

Kalevi Launiainen kiittää kirjatoimikuntaa sukukirjasta. Vasemmalta Kalevi Launiainen, Keidi Lahtinen, Paula Ullakko, Olli Mustonen ja Virpi Antin. Timo Launiainen puuttuu kuvasta.

Kuvat: Juha Hyytiä ja Markku Launiainen

Kirsti Nurmi o.s. Launiainen kertoo matkastaan Kivennavalle kihupyhänä. Lainattu Karjala-lehdestä.

Sellaset kihut ku enne muinoin Kivennaval olliit, ni niitähä ei uo ennää oikee ensikää, eikä uo ihmekää ku kerra ne entiset kirkot ja kirkomäet mänetettii. Lope vähhii alkaat männä sellaset meipuole pitäjäläiset ketkä kihulois ovat enne aikaa vakituiseest käyneet. Täs justii näinikkää muistuu mielehei kaikkii ylimmäiseen yks ennevanhane Kivennava kihureissu.

Mie oli sellane hölökkötyttö, en laps ennää enkä aikaihmine, mut mielei rupes tekemää Kivennava kirkkoo ja kihuloi katsomaa. Mitäs muuta ko rupesinkii vikleemää mei äitiilt, jot enks mie sais lähtee Kivennava kihuloihe? ”Katsahase pahennosta, sielhä sie et uo viel oltkaa” ruvettii minnuu torumaa.

Nyt alko sellane naururemakka mei tuvas. Mei pojatha ne sen elämä aloittiit ja samas juonees heijä kanssaa ol meijä Tahvona enokii, ja ku mie saoi, jot myö mäntäis yht Martäti Alma kans kohallee mei kyläst Kivennavale Kotselä kautta sano eno jot, ”se o kyl nii sorree tie männä sielt metsii läpi vanhaa kärritietä myöte Villityi kautta joenniittylöile ja sielt noussa Kotselä kyllää, mut sen neuvo mie teile annan, jot älkää tyttörukat mänkö Kivennava kirkkoo ko niil o siel nii metka maneer, jot sontio pannoo kirko-ovet lukkuu, ku kirkkoväki senku hentsuvaa iestakasii niis ovis ja kolistelloot saarna-aikaan, ni eihä papit sellasta suvaitse, mut aatteleppas, jos tulis ukkoseilma tälläsees kuuma kesäpäivä läkätöksees ja salama sytyttäis korkiaal mäel kirko tullee, ni sinne palasitta ku torokat”.

Täst hirvittelemiseest myö vähät välitettii ja ku mie kuitenkin lupasi äitile männä kirkkoo ennemmikkii, ku kuleksimmaa sinne markkinakujasille katselemmaa mone näkösi komeljanttarilloi ja kauppiahhii, ni saatiipas viimisellää lupa, ja alettii kaahitella ja varustella lähtöö. Monnee kertaa varotettii millo mistäki vaaraast ja vakkoitettii, jot saarna ja kirkomeno pittää muistaa ja löytyy pääkopast ikkää ku kottii tullaa. Pojat evästelliit viel, jot pulahtakkaaha jonkuu kerra niilt palkkiloit siin Kotseläjoes ja eiks siel uo melkee valmeheen se uus valtaojakii mitä ovat nuo meikki kylä miehet ja pojat jo kaike kevättä kaivaneet.

Myö lähettii jo lauantaak iltapuoleel ja siit myö oltii yhe eno talos siel Kotseläs, mist kylävieraahan olemiseest ei jäänt mielee ku sellane oikee mukava näköne umpkartano ja kommee portti, mikä avattii auk ku varustelliit lähtöjää kirkkokiesilöil kihuumaa ja valkeepäitä lapsii kerallaa. Myö käyttii toisii nuorii sakkii pyhä aamun ja mäntii suurta maantietä myöte, eikä siint lope pitkäält kirkole oltkaa, ja katseltii ne levveet ristkujaset mis kihuväki marhais kuka mihikii päi ja pitempmatkalaiset ajeliit hevosiil kiireeviisii puomiloil luokse. Kirkokellot ol soitelleet aamukellot ja papikellot ja kohta soittiit yhtee ni meile tul ja kiire kirkkoo mut eipäs meinattu mahtuukkaa ku nii paljo ol kirkkokansaa.

Vähäst enne ol hyömähtäänt paljo sotilashhii siihe kirkkotie varrele ja hyö laitteliit polkupyörät najaelemmaa rivilöihe. Myö alettii kavuta jo ovelt rappuksii myöte yllää parvele. Siel olkii urkuparvi ja päästii hyväle paikale ja

joka puolele nähtii nii hyväst eikä uo ikännää unehtuunt mielestäi tää kaunis kirkko ja kui paljo ol kirkoos väkkee ja enimmäksee näky olla sotilahlhii tukka nuoltu kamma kans siliääks.

Hyvi mahtavaan alko nyt virreveisu ja sillo myökii älyttii, jot tälle samale urkupartavele ol asettuunt sotilas-soittokunta kapellimestarii keral. Urkulois ol Kivennava oma kanttoor musiikkitirehtöör Tihverä ja ku tää soittokunta meinais soittaa nuotiverra perästpäi, ni kanttoor Tihverä pit jöötä ja rupeiskii viittilöimää virretahtii toiseel käellä ja soitti toiseel käellä urkuloi. Se ei näyttäänt oleva mielee kapellimestarille ku irvisteel vähä pahanäköiseest vaivihkaa ku pit muuttaa virremeno urkui mukkaa. Ja vaik ois ulkoon olt ukkoseilma ni sitäkkä ei ois kuultu eikä olt meinaamistakaa, jot laulaa virttä siks mahtavaa ol tää musiikki – senku kuunneltii vaa.

Papi saarna alko kasteheest ja kaikiist Raamatuus kerrotuist kaste tapahtumiist ja tämäpäiväseest rajakasteheest mikä ol samal niiku vala sotapojile ja ol siint tult jo perinteelline tapa justii täs Kivennava pitjä kohal Rajajoes, mis ylemmät upseerit kasto aliupseerit ja nää taas omat alokkahaa. Rajakastee sanat olliit siel rajal elänehill kallehest kallehempaa kuultavaa papi saarnatees siel kirkoos eikä viel osattu aavistaa sillo, mitä ol tulos näile seutuloile. Sotilaat taas olliit kotosii ympär Suome ja lie monta kertaa muistuunt tää heile mielee ja mikä lie mahtaant tulla heikii kohtaloksee.

Kirkoos ol viel kuulutuksii talviisii: Avioliitto kuulutettaa kolmanne kerra Helmi Kaarina Hakovirta ja Arvo Einari Uro sekä Salmenkaisla Tihverä ja Toimi Toivottu Pyykkö ja pappi rukoveel heile siunausta. Oltii myö koko kirkomeno iha viimisee virtee ast, ja siit käytii kihuväkkee katsomaas.

Sielt sai ostaa limonaatii ja vehnasta suurempaa näläkähää, ja miu ois pitänt männäkkii sinne Kotselä Määttäse talloo ku hyö taisiit uotella pois tulles heile, mut myö käytii viel siel kirko luon ja ol kommee näköala mei kyllääkkii päi. Muamäe puolimaine kylä näky niiku tarjottimeel ois olt ja miule tul ikävä jo kottii, mut ei olt meinasmistakaa, jot miu tyttötuttavai ois lähteneet jo kottii. Hänelhä olliit uuvet tantsukengät ja hää päätti tään mei reissu nyt sellaseeks, jot myöpäs männäkkii seuratalole päivätantsuloihe ja sielhä sitä sit oltiikii. Ja sammaa syssyyhä ne jatkuut iltamatkii. Näist riemuloist mie en muista mittää.

Mut täl mei kihureissuul ei tuntuunt oleva itkukaa ettääl, ku ruvettii aattelemmaa kottii mänemistä. Kotselkää ast mäntii toisii kansa samas parvees ja iha vähält piti, jottei saatu sellasii oikee nuorii pojahuleskoi saattajiiks, ko eihä myö muuta ku katsottii paremmaaks karistaa heijät poikkee. Kyl hei pittää lähtee mukkaa, ku hyö männööt aamuuks valmeheeks ojakaivajii työmaale, meinasiiit pojat. Sillo meille alko kelvata metsätie, lähetii sellasta hamppuu minkä ettee päi päästii, ku pelättii, jot mei molempii veljet ja Alman isäkkii tulloot vastaa. Ol näät paljo paremp aikasee viiliää aikaa tulla tänne joeniittylöile. Pelättii nii kovast, jot vähä välly ol etempään tiel jokkuu tulevinnaa ja myö juostii metsää tämän täst. Viimisellä mie kyllästyi tähä turhaa pelkoo, meinasii, tulkook ja antakoot selkäsauna.

Tultii Mustalammi sivuitse ja sukelliettii tiepolvekkehest Muamäe alle peltoloi vieree ja siel pölästy yks hevone meitä tulijoi ja läks häntä pökös juoksemaa ympär niitty. Meitä ois naurattaant, mut nythä myö vast

pelättii niitä valtaojakaivajii, jot nyt ne tuloot täl välil vastaa. Takant päi ajo yks rajavartiostolaine pyörääl Mikkolaisii Joel. Hää tul Kivennava Lainoja Ulkokorve rajavartiost vissiikii lomale ja hää kysy jot ”mihis työt männöö näi aikasee”. Älyttii sannoo huomenta ja mie lisäsi jot ”tää ei uokkaa aikasee tää o myöhää eikä olla mänöllää, ku ollaakkii tulos”. ”Mut älä virka siel kyläs kellekää”, kerkis Alma vakkoitella, mut mie kohta seliti hänele ku Joel kerkiis ajjaa etemmääks, jot senpäise perää ku Joel män rajavartiostoo ei hää haastele kellekää mittää asioi, lienöö teht jos millase vala hääkii.

Myö erottii Harjulaisii pelloveräjää Alma läks Kiurulaisii kujasii myöte, ku hänel ol kiire lypsämää ja mie aika uhveluksiis kävelin peltoo myöte paja luokse kolmikantaa ja siint mei tietä myöte ja viskasi lähäti kengät pistehesse ja siit kapusi veräjää myöte ja hypätä rontsahuti pistee puolele. Hiljaa nyyrin palkoona ovest ja olin kohta heittäant kirkkoriikineet päältäi pois ja vaihtaant arkpäiväse hammee ja heittäsi sängy pääle kuvittelemmaa mingellaine se selkäsauna mahtanoo olla.

Kohta ramahtkii perätuva ovi ja äiti kuulu tulla kapristaa miu luoksei. ”A, siin ei uokkaa mittää une kans herkuttelemista, pittää lähtee Tomminiityle heinäsiemenkymmenikköi kokkoomaa ja tääl o kohvi valmeheen ja myö uotella kirkokuulumissii vaik ne taitaat olla jo unehuksiis, nehä pitäis tulla ku ves lautaa myöte”. Näi mielehistä kottii tuloo ei ois täs maailmaas kukkaa osant uotellakkaa. Mie mäni tuppaa saoi Tahvona enole ja toisillekkii tervisii kirkoost, vaik minnuu itsiäkii tuppiis naurattammaa, ku ol maantaakaamu. Väsyttikkii vaik kui kovast, mut kohvi ol varrii ja voitavatruskaa varustettu murkinaaks.

Mie vilhui ympärillei tuvas näkyisiks sitä Kotselä ojankaivaja veljeäi – ei olt ennää mail halmehiil, ol männeet suntaak iltaan aikasee ja kui kovast myö pelättii. Täst asiaast mie en hiiskahtaantkaa, mut yriti parasta selitystäi kaikeest muust, jot kui komiaal paikaal o Kivennava kirkko, ku mei kyläkii näkky. ”Sentakkee näkky ku tää meijä kylä on nii korkiaal mäel” paikkaelliit pojat miu puhetai. ”Äläkä selittelekkää enemppää, ku Tahvona eno on meile haastaant, jot hyö ovat nuoreen ajelleet ratsuhevosilkii siel kihulois”. Pittäähä miu haastella teile sielt kirkoos olemiseest, myö oltii urkuparviil ja siel ol sotilassoittokunta soittamaas ja oma kanttoor urkulois. Nimmee en sillo tietäänt, mut jatkoin eisittäi papi saarnaast kasteheest ja pyhääamuseest rajakasteheest ja niist sotilahist mitkä lie olleet Raivola – ja Terijoe polkupyöräpataljoonast. Siit mie saoi heile jot ”teijä ois jokahise pitänt olla siel kirkoos kuulemaas sen virre: ”Jumala omi linnamme” ku soitettii nii juhlalliseest ja sotilaat lauloit, ja ei taija ikännää jähä pois miukaa mielestäi.” ”Älähä nyt sie vaa ruppee täs vesittelemmää eiks kirkoos ruukata itkut itkee”, sannoit miu kiusahenkei taas. Katsoin parahaaks jot näile ei kannattais mittää ennää haastaakkaa, mut luvetteli kuitenkin ne kirkokuulutuset kaik ja lopuks avioliitto kuulutettaa – mut nyt ku nää mei pojavekarat kuuliit ne nimet sannoit ”no nyt se keksii jo omiaa”.

”Sillo pijettii pyhäpäivät oikiaal viisii, eikä ieltäppäi osattu kuvitellakkaa kui kiireheeks elämätahti täs matosees maailmaas viel muuttuu.”

Tämän Kalevi Launiainen on toimittanut Salon Karjalainen Perinneperittiin 28.12.1997. Artikkelit löytyy sieltä kokonaisuudessaan ja osia siitä on ollut Kanneljärvi-lehdessä 1998.

”Sodan lait ovat hirvittävät”

Kanneljärveläisten kotien polttaminen nuoren kornetti Pentti Perttulin karmea tehtävä

Puoliuudessa satulassa istuessamme sekoittui unikuviin kaukaa mustassa pimeydessä ensin näkyviin ilmestyneet yksittäiset tulipalojen punnerrukset siellä täällä pitkin rajalinjaa. Tuntien edetessä tulipalot levisivät ja punnerrukset laajenivat ja nousivat korkeammiksi ja korkeammiksi. Jo puolen yön jälkeen koko edessä oleva taivaanranta loimotti punaisena. Karjalan kannas alkoi palaa. Kaikille Kannaksen puolustukseen osallistuville oli saatettu ankara käsky: Kaikki rakennukset vihollisen edestä on poltettava. Viholliselle ei tule jättää mitään suojaa edessä olevan talven pakkasiin. Raskas käsky oli osa puolustustaistelua, välttämätön osa.

Järkyttävimpänä Kanneljärven kauniin kirkonkylän poltto

Raskaimpana ja järkyttävimpänä jäi nuoriin mieliimme Kanneljärven kauniin kirkonkylän polttaminen. Kylä oli suuri. Molemmin puolin kylän läpi kulkevaa päätietä oli rakennuksia neljän viiden kilometrin matkalla. Takanamme oli vuorokausia kestänyttä valvomista, kun sodan neljäntenä päivänä saavuimme viivytysreitillämme Kanneljärven kirkonkylään. Vihollinen oli jäljillämme. Yöllä oli satanut lunta. Se oli ensilumia. Maa oli valkoisena. Löysimme taloista lakanoita. Leikkasimme niihin keskelle reiän ja pujottelimme lakanat harteillemme lumiviitoiksi. Asetin yhden ryhmän tulotien varteen torjumaan vihollista. Kahdella ryhmällä lähdin sytyttämään tuleen kylän taloja. Kahden taistelulähetin kanssa muodostimme kolmannen polttoryhmän. Vihollinen oli tuonut tykkejään Kanneljärven vastarannalle ja ryhtyi tulittamaan kylää. Opiskelimme kuuntelemaan kranaattien lähestymisääniä ja suojautumaan, kun ääni ilmaisi, että on tulossa lähelle. Yhä useammat kranaatit osuivat palaviin taloihin, palavat hirrenpätkät lentelivät ja levittivät osaltaan tulipaloa. Kirkonkylän eteläreunassa vilahteli jo merkkejä vihollisen jalkaväestä. Sieltä kuului laukausten vaihtoa. Varmistava ryhmämme alkoi vetäytyä palavien talojen lomitse taaksepäin. Keskikylällä jatkoimme talojen sytyttämistä juosten talosta taloon.

Mietin hetken sodan mielettömyyttä

Vuoroon tuli kaksikerroksinen asuintalo, kylän suurimpia. Sisällä oli täysi kalustus, kuvalehtiä pöydällä, vaatteet naulakossa. Kahvikupit olivat keittiön pöydällä. Oli kuin asukkaat olisivat vain hetkeksi poistuneet kodistaan. Alakerran isännän huoneesta jäi mieleeni oikeanpuoleinen seinä, johon lähes koko seinän mitalta oli nastoilla kiinnitetty koko Kannasta esittävät

topografikarttalehdet mittakaavassa 1:20 000. Pysähdyin siinä talossa sisällä muutamiksi minuuteiksi. Mietin tätä kotia, sen minulle tuntemattomia asukkaita ja sodan mielettömyyttä. Sitten oli pakko antaa käsky läheteille, jotka olivat mukana: TULEEN.

Poltimme kirkon vai emme?

Olimme valvomisesta väsyneitä. Muistikuvat noiden vuorokausien tapahtumista ovat osaksi kuin unikuvia. Siksi en pysty muistamaan, mitä teimme Kanneljärven kirkolle. Kirkko oli suuri. Se olisi tarjonnut suojan jopa pataljoonan vahvuiselle vihollisosastolle. Käskyn mukaan kirkkokin oli poltettava. Minulla ei ole muistikuvaa kirkosta. Poltimme sen vai emme? Itse en ollut kirkkoa sytyttämässä, kyllä kirkon polton muistaisin. Polttiko sen jompikumpi joukkueeni sytyttäjäryhmästä? Sitä Perttuli kertoo monesti aprikoineensa.

P.S. uutta tietoa

Olen vuosien varrella tavannut joitakin kanneljärveläisiä. Kukaan heistä ei ole käynyt sotien jälkeen kotiseudullaan. Ovat vain välikäsien kautta kuulleet, että Kanneljärven kirkonkylä on palanut sodan aikana. Elo-syyskuun vaihteessa olin Turun Ruissalossa sotainvalidikuntoutuksessa. Eräänä päivänä istuimme ryhmänä ulko-oven vieressä olevalla penkillä. Oli päivän ohjelman lomassa lepotauko. Vieressäni istui vasemmalla puolella veteraaniveli, saman ikäinen ja – oloinen kuin minä. Juttelimme harvaksen ensin tavallisia. Selvisi, että hän oli nimeltään Tauno Reiman ja Porista. Aloin kuulostella, että hänen puhetavastaan taustalta löytyi Karjalan murre. Hän oli Karjalan poikia. Rohkenin jo kysyä: Mistä päin Karjalaa alun perin olet? Hän vastasi: Kanneljärveltä. Sanoi myös, ettei sodan aikana joutunut toimimaan Kannaksella vaan Pohjois-Karjalan ja Kainuun lohkoilla. Kysyin: Oletko sodan jälkeen käynyt Kanneljärvellä? Olen käynyt kolmekin kertaa, hän vastasi. Nyt kerroin Tauno Reimannille, mitkä olivat minun ja miesteni yhteydet hänen kotiseutuunsa ja mikä oli ankara tehtävämme siellä: polttaa kanneljärveläisten kodit, ehkä hänenkin kotinsa, myös polttaa Kanneljärven keskus, suuri kirkonkylä. Kysyin: Mitä tiedät kirkosta? Onko kirkko jäljellä vai palanut? Reiman sanoi: Kirkko säilyi läpi sodan vuosien. Se oli suuri kivikirkko, rakennettiin 1930-luvun alkupuolella. Sodan jälkeen venäläiset käyttivät sitä viljavarastona. Kymmenkunta vuotta sitten eli 1980-luvulla kirkkoon iski salama ja sytytti kirkon. Kirkko paloi raunioksi. Näin siis tuolla kylpylähotellin aurinkoisella penkillä sain vastauksen ja selvityksen vuosia mielessäni liikkuneeseen epätietoisuuteen: Olinko asetovereideni kanssa polttanut Kanneljärven kirkon. Emme polttaneet.

Miksi kirkko jäi polttamatta?

Oliko kirkon ovi lukossa ja niin vankka, ettei polttoryhmä onnistunut sitä murtamaan. Ulkoapäin ei kivikirkkoa saa helposti syttymään. Oliko kirkko

aidatun kirkkotarhan keskellä sen verran sivussa, ettei sinne polttoryhmä ehtinyt?

Kolkko työmme

Olimme siis vihollisen tulen alla pystyneet Kanneljärven kirkonkylänkin osalta tekemään loppuun kolkon ja karmean työmme: 1500-2000 ihmisen kodit, mutta hävitimme samalla suojan edessä olevia ankaria pakkasia vastaan vähintään rykmentin vahvuiselta vihollisvoimalta. Sodan lait ovat hirvittävät. Ne astuivat voimaan 30.11.1939 vihollisen hyökätessä maahamme. Joukkueeni miehet olivat 20-vuotiaita, itse olin 23, muistelee res.majuri Pentti Perttuli Säkylässä.

Joonas Vesterinen ”Seppäläisii Juones”

kertoo muistelmissaan, kun ns. Turkkilantie jaettiin kyläläisten kunnostettavaksi. Tien valmiiksi tultua oli vallesmannin syyni ja lopullinen vastaanotto, jokainen selvitti mitä teki ja monta kuormaa hiekkaa ja kivirapaa ajoi Juhana Hytti kehui tuoneensa kaksisataa kuormaa kivirapaa sadan metrin pituiselle

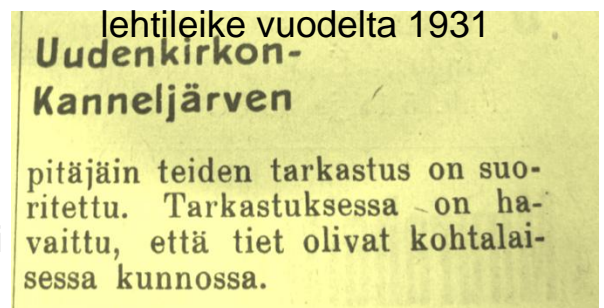
tielle. Kun herrat ihmettelivät, että miten pieniä ne kuormat mahtoivat olla, levitti Hytti peretniekkansa ja sanoi: ”Nii paljo ko tähä suinkii mahtu”, näytti vielä kuopankin kanavan ulkopuolelta mistä ajoi. Kun sitten kaikki oli valmista ja loppukokouksessa vallesmanni kiitti kyläläisiä ja mainitsi siitäkin, miten kaikki alussa panivat vastaan, mutta nyt ollaan tyytyväisiä, nousi Simo-Juhana kyläläisten puolesta vastaamaan ja sanoi: ”Kuulkaa Herra vallesmanni, tää talopoika o niiku pässi, lähe häntä taluttamaa vaik oraspeltoo, nii hää lyöp sorkkaa vastaa, mut väkise ko viet ni hyvä kelpajaa ja leuka käyp sukkela”. Kun sitten pöytäkirjaa allekirjoitettiin ja Juhanan väänsi nimensä alle, niin nuori lasisilmäinen kirjuri naurahti ja kysyi, että saatteko itse siitä selvää, tokaisi Juhana että: ”Kyl mie saan, mut sie jos lähet kyntämää, ni et saa vaost selvää sie, enkä saa mie”. Vallesmanni nauroi että: ”Nyt poika sai sellaista opetusta mitä koulussa ei nähtävästi ole saanutkaan”.

Onkohan tämä samainen tie vuosia myöhemmin, tarina on Timo Launiaiselta.

Kun Kuuterselästä Liikolaan johtavaa kylätietä aikoinaan kunnostettiin ns. hätäaputöinä, niin mukana oli myös nuorimies Yrjö Israelinpoika Launiainen. Eräänä päivänä paikalle saapui myös Mustamäen poliisikonstaapeli Immonen ja ilmoitti Yrjölle, että hän tuli ulosmittaamaan Yrjöltä jotain maksamatta jääneitä maksuja.

Yrjö tökkäsi lapionsa maahan, nojasi rauhallisesti lapioon ja sanoi Immoselle, että mittaa tätä tietä tuone Liikolaa päin ja jos se ei riitä, ni jatka sit Raivolaa päin nii pitkäle, jot riittää.

Varsinainen ulosmittaus-toimitus taisi pysähtyä siihen.

Lapsuusmuistoja liittyen lehtileikkeeseen

Vietimme siskoni kanssa kesiä Kiikalan Hirvelässä, meidän mummolassa. Ihan pienenä minulla oli kolme mummoa, vanhamummo isäni äidin äiti, maitomummo isäni äiti ja Helsingin-mummo äitini äiti. Tuntuu, että kesäisin ukkosti useasti. Hirvelässä ukkostaessa me kaikki lapset maitomummon johdolla suuntasimme pimeään kellariin kumisaappaat jalassa. Uskoisin miesten ja setäni puolison Kyllikin puuttuneen joukostamme. Mummon pelko taisi johtua Kuuterselässä tapahtuneesta ukkosen vierailusta. En muista seurasimmeko mummoa pelon takia, en ainakaan ole jatkossa pelännyt ukkosta. Aivan päin vastaista tapahtui, kun kotona Piikkiössä ukkosti. Kotonamme asui äidin äiti, Helsingin-mummo. Ukonilmaan liittyy vesisade ja sateen takia tulimme sisätiloihin ja mummon kanssa pelattiin oikeilla korteilla. Sen verran kunnioitettiin ukkosta, sen ollessa päällä, pidettiin taukoa kortinpeluussa.

Keidi Lahtinen

Lehtileike elokuu 1935, Pirkko Lindberg on käynyt selaamassa vanhoja lehtiä Turun Yliopiston Sanomalehti- ja pienpainatepalveluiden arkistossa.

Tästä salaman vierailusta Kuuterselässä kerrotaan vielä suvun kesken. Näin se oli aikanaan lehdessä.

Salaman oikkuja Kanneljärven Kuuter- selässä.

Viime viikon lopulla mellasti salama Kuuterselässä Herman Launiaisen talossa. Se tuli sisään katosta, rikkoi ja repi seinäpaperia, heitellen kappaleet huiskin haiskin, mennen sitten Launiaisen vaimon käteen, mistä jatkoi matkaansa ympäri ruumiin, kierrellen sitä melkein kuin spiraali, luopuen emännästä jalan kautta. Emäntä meni vain tainnuksiin, saamatta muuta pahempaa vammaa, kuin palaneen salaman jäljen, mikä oli n. 10 cm. levyinen ja muistutti kuitenkin ainakin palojälkeä, koska se

... oli ainakin palojälkeä, koska se tuli ruvelle. Launiaisen sisaren ollessa lähinnä emäntää, sai myöskin salamasta iskun, mennen tainnuksiin. Häneen se ei kuitenkaan jättänyt mitään merkkejä ja hän selvisi tainnostilastakin hetken kulluttua. Huoneessa oli samalla kertaa useita muitakin ihmisiä, mutta heihin ei salama koskenut. Tehtyään edellämämainitun ilkityönsä se katosi. Mitään tulipalokkaan alkua ei se ollut aiheuttanut, vaikka oli kulkenut seiniä ja kattoja pitkin.

Sanat Kalevi
Launiaisien esittämään
lauluun Honkapirtillä
Turussa.

Pirkko Lindbergin
keräämiä lehtileikkeitä

Lehtileike vuodelta 1916

Tulitikkujen puute.

Tulitikkuja pidettävä myytävänä.

Sittenkuin kuvernöörin tietoon oli tullut, että paikkakunnalla vallitsee tulitikkujen puute, on kuvernööri asianomaisille viranomaisille lähettämässään kirjelmässä käskenyt näitä viranomaisia ilmottamaan suurempien kaupaliikkeiden harjoittajille ja tehtaisten omistajille, että näiden on mahdollisuuden mukaan pidettävä tulitikkuja myytävänä niitä tarvitsevan yleisön saatavaksi kaupaliikkeissä, uhalla, että läänin kuvernööri tulee vastakkaisessa tapauksessa kieltämään tulitikkujen viennin läänin rajojen ulkopuolelle. — (S.H.)

Kotiseudun kaiho

Kanneljärven kirkonkylästä kotoisin olevat serkkuset Pauli Vesterinen, joka tunnetaan mm. olympiakisatkin käyneenä keihäänheittäjänä sekä Heikki Nikkanen, joka taas tunnetaan säveltäjänä ja piirtäjänä, ovat yhdessä kotiseutuaan muistellen tehneet tämän kauniin laulun »Kotiseudun kaiho».

— XXX —

Kotikunnahat mieleen tuo,
ajat lapsuuden mennet nuo.
On muistot kauniit sieltä,
muistot lapsuuden, nuoruuden.
Eivät mielestäin haihdu pois —
yhä kuin eilispäivää ois!

Järven hopealaine,
kulttuuri ja maine —
muistot ikihohteen saa.

Kotikunnaille aatos vie,
missä kulkeekin nyt mun tie
oli metsät, niityt, lehdot,
pellot, rannat kotijärven sen.
Eivät mielestäin haihdu
pois —
yhä kuin eilispäivää ois!
Järven hopealaine,
kulttuuri ja maine —
muistot ikihohteen saa.

Olit helmenä Kannaksen,
kotiseutuni kallehin.
Oli antisi opinahjoin,
hengen teillä ja urheilun.
Ei mielestäin haihdu pois —
yhä kuin eilispäivää ois!
Järven hopealaine,
kulttuuri ja maine —
muistot ikihohteen saa...

Lemmenlaulu vuodelle 1898.

Olet morsiameni, oi uusi vuosi,
Mun Aino impeni ihana,
Meren aaltohon eilis-iltana laskit —
Tän' aamuna nousit puhtoisna.

Kuin rakkaus taivahallen nousit,
Kuin uusi aurinko loistossaan,
Sinä kultavenhossa luokseni sousit
Ja toivokin virkosi maailmaan.

Sylin, suukkosin vastahas minä
riennän,
Olen sun minä kaikissa vaiheissa,
Sun kanssasi Suomen onnea etsin
Minä outojen aikojen laineissa.

Ylös purjeet, Ainoni! ilma käypi,
Ajan tuulet kulkua kiiruhtaa.
Mut suunta on meidän ja toivonniemi
Meill' yhteinen on tää synnyinmaa.

Vanha Wäinö.

Launiaisten Sukuseura 20 vuotta

Sukuseuran ensimmäinen hallitus 21.1.1996, vasemmalta Keidi Lahtinen, Pasi Launiainen, Teuvo Launiainen, puheenjohtaja Raija Launiainen, Timo Launiainen ja Saini Halenius.

Honkapiritti Turku 9.10.1999, Pauliina Merivirta ja Kalevi Launiainen esittivät Kanneljärvi valssin, lehtileikkeessä "Kotiseudun kaiho" nimellä.

Sininen Talo Salo 24.9.2000, Edvard Launiainen s. 22.5.1907 ja Sini Launiainen s. 4.6.2000 äitinsä Leenan sylissä.

Sukukirjan merkeissä
kokoontuminen 18.11.2000
Salon Karjalaisten Seuratuvalla,
oikealta Maj-Lis Mustonen,
Teuvo Launiainen ja
Pertti Launiainen.

Karjala Talo Helsinki 16.9.2001
Sinikka Penttala ja Teuvo Launiainen
huomioitiin Juuret Karjalassa mitalilla.

Kuusjoen Nummijärvi 1.8.2004
Paula Ullakko oli arpajaisten
onnekkain. Kuvassa taulun
maalannut Teuvo Launiainen.

Lounais-Hämeen Pirtti Tammela 30.8.2008, puheenjohtajan nuija vaihtoi käyttäjää. Timo Launiainen halusi enemmän aikaa sukututkimukseen ja Keidi Lahtinen aloitti puheenjohtajana

Hallituksen kokous Salon Karjalainen Perinneyhdistyksen tiloissa 19.10.2008. Vasemmalta Arja Väyrynen, Aija Mikkilä, Timo Launiainen, Leena Lehtinen, Sinikka Lahtinen ja Kalevi Launiainen.

KössinTila Oripää 30.8.2009, tilaisuudessa oli myyjäiset jäsenten töistä. Myytävänä oli mm. Heli Launiaisen (vasemmalla) lasista tehtyjä koruja ja Harri Peipon puisia nimikylttejä.

Juhlapalvelu Marja Kankare Salo 23.9. 2012
Sukuseuran hallituksen jäseniä ja muita toimijoita ja kokouksen puheenjohtaja.

Kartanoravintola Wanha-Emäntä Karjalohja 25.8.2013, kartanon pihapiirissä
tämän päivän töröläisiä.

Hyvän olon keskus Eptihia Turku 21.9.2014, Markku Launiainen toimii
ravintolapäällikkönä ja saimme nauttia erityisen hyvän aterian.

Evakkovaellus Urjalassa 9.7. 2016

Kymmenes valtakunnallinen Evakkovaellus järjestetään ensi heinäkuussa lauantaina 9.7. 2016 Urjalassa. Ensimmäisen Evakkovaelluksen järjestämisestä tulee ensi kesänä 10 vuotta. "Evakkolasten yhdistyksen käynnistämä Evakkovaellus liikuttaa monia ihmisiä niin fyysisesti kuin henkisesti. Siitä on tullut jo perinteinen, muistoihin, muistamiseen, evakkotiestä ja sota-ajasta selviytyneiden kunnioittamiseen liitetty tapahtuma, jota ilolla odotetaan", sanoo Eija Järvinen, Urjalan Karjalaseuran puheenjohtaja. Hän painottaa, miten kuvitteelliset evakkomatkat ovat tärkeä keino hoitaa juuria, käydä läpi kokemuksia, muistoja ja muistella. Varsinkin kun Evakkovaelluksesta on tullut monille sen osanottajille odotettu ja myös iloinen jokakesäinen tapaaminen ja kohtaaminen.

"Evakkovaellus on konkreettinen kävely, mutta samalla se on merkityksellinen matka kulkijan omaan sisimpään. Se on omaan mieleensä tutustumista. Sen avulla pääsee matkalle itseensä ja juuriinsa", sanoo Eini Hämäläinen, Evakkolapset ry:n puheenjohtaja. Hän korostaa sitä, miten lähtökohtana on juuri se, miten lapset joutuivat lähtemään evakkotielle. "Vaellus syventää ja laajentaa ymmärtämystä vanhempiamme kohtaan. Tunnemuistojen avulla se liittää meidät sukupolvien ketjuun ja kokemuksena vahvistaa identiteettiämme".

Vuoden 2016 vaelluksen reitti on noin kuuden kilometrin mittainen. Matka alkaa Urjalan kunnantalon pihalta, jonne myös palataan, kun ensin on kuljettu halki kauniin hämäläisen maiseman. Reitti kiertää Uutisjärven, joka kuivattiin Urjalaan asutetuille karjalaisille pelloiksi. Vaellus alkaa yhteishetkellä, matkalle varataan juomapisteitä, lottakanttiinit ovat valmiina palvelemaan ja perillä vaeltajia odottaa rokkatykki.

Tilaisuus päättyy kunniakäyntiin ja hartaushetkeen Urjalan sankarihaudoilla. "Ilman heitä ei olisi meitäkään", perustelee Eija Järvinen.

Lisätietoja www.evakkovaellus.fi

Somero 8.7.2012

Tervetuloa Karjalaisille kesäjuhille Seinäjoelle 17.-19.6.2016

Seinäjoki on Etelä-Pohjanmaan maakunnan keskus ja yksi Suomen voimakkaimmin kasvavista kaupunkiseuduista. Seinäjoki on myös kuuluisa ainutlaatuisesta Alvar Aalto –keskuksesta ja vetovoimaisista kesätapahtumista. Lisäksi Seinäjoki on merkittävä liikunta- ja urheilukaupunki.

Karjalan Liiton 68. kesäjuhlien pääasiallisena pitopaikkana on Seinäjoki Areena, os. Kirkkokatu 23. Kesäjuhlien tarkoituksena on karjalaisen perinteen ja kulttuurin ylläpito sekä perinteen siirtäminen eteenpäin. Ajanvietettä, luontoon ja urheiluun liittyviä tapahtumia on myös lähietäisyydellä ja lapsille on omaa ohjelmaa.

**KOMIAT
KARJALAISET
KESÄJUHLAT**

SEINÄJOELLA 17.-19.6.2016

Ilmajoen Musiikkijuhlat esittää kesällä 2016 Oskar Merikannon elämää käsittelevän oopperateoksen "Elämälle". Perjantain 17.6.2016 klo 14.00 näytökseen on mahdollista varata pääsyliput erikoishintaan, Karjala-kortin jäsennumerolla. Tiedustelut ja lippuvaraukset, sari.hanka@musiikkijuhlat.fi.

Karjalaisten kesäjuhlien vieton ohessa voi tutustua Duudsonien Activity Parkiin ja Suojeluskunta- ja Lotta Svärd -museoon Seinäjoella.

Lisätietoja www.karjalanliitto.fi

Kesäjuhlat Oulussa 17.6.2007, oikealla Sinikka Penttala.

Kanneljärven pitäjäjuhla sunnuntaina 12.6.2016 Salossa.

Juhlat kokoavat runsaan joukon pitäjän eri kylistä väkeä yhteen. Tilaisuus alkaa pienellä hartaustuokiolla ja sen päätteeksi soivat Kanneljärven kirkon kellot. Niiden soidessa lähtevät kukkaseppeleet Karjalaan jääneiden vainajien ja Sankarivainajien muistomerkeille. Ennen juhlatilaisuuden alkua jää aikaa kahvitteluun ja haastamiseen. Juhla koostuu mukaansatempaavasta ohjelmasta. On musiikkia, tarinaa ja juhlapuhe. Tilaisuudessa on myynnissä Kanneljärvestä kertovat kirjat, näköispainos vuonna 1957 ilmestyneestä Kanneljärvi I ja Kanneljärvi II. Uusikirkko Kanneljärvi- lehti ilmestyy pitäjäjuhliin. Tähän lehteen ehtii vielä sinunkin kirjoituksiasi. Myytävänä on myös Kanneljärvestä kertova DVD. **Pitäjäjuhlien pitopaikka** ja muuta Kanneljärveen liittyvää löytyy www.kanneljarvi.fi.

Uusikirkko Kanneljärvi –lehti uudistumassa

Uusikirkko-seura ja Kanneljärvi-säätiö tekevät yhdessä kerran vuodessa kesäkuun alussa ilmestyvää lehteä Uusikirkko Kanneljärvi. Lehden ulkoasua ollaan nyt uudistamassa ja samalla pohditaan myös, miten lehti voisi kehittyä ja palvella paremmin lukijakuntaamme ja Uudestakirkosta ja Kanneljärvestä kiinnostuneita. Jos sinulla on Uuteenkirkkoon tai Kanneljärveen liittyviä kuvia, tarinoita, suvun vaiheita, historiaa, niin lähetä alla olevaan osoitteeseen. Lehdessä voi esittää myös kysymyksiä Uuteenkirkkoon ja Kanneljärveen liittyen tms. Aineistot digitaalisessa muodossa 12.3.2016 mennessä osoitteella: meleppa@utu.fi . Sukuseura auttaa kirjoituksiasi sähköiseen muotoon tarvittaessa.

Oletko jo ilmoittautunut kotiseutumatkalle mukaan? Pikaiset ilmoittautumiset Keidi Lahtinen, 040 554 4953, keidi.lahtinen@pp.inet.fi

KOTISEUTUMATKA KANNELJÄRVEN KUUTERSELKÄÄN 6.-8.6.2016

Tervetuloa Kuuterselän matkalle.

Tiistain 7.6. vietämme Kuuterselässä. Paikallinen asutus lisääntyy koko ajan Kuuterselässäkin, mutta monien kotikonnuilla on vielä mahdollisuus käydä. Matkassa on mukana henkilöitä, jotka osaavat näyttää ja kertoa talojen sijainteja niille, kenellä ei ole matkassa niitä läheisiä, jotka asuivat Kuuterselässä. Lähde matkalle omille juurillesi.

Matka antaa myös sotahistoriasta kiinnostuneille näkemystä paikasta, missä käytiin kesällä 1944 Kuuterselän taistelut. Entiset Kuuterselän asukkaat ovat pystyttäneet muistomerkin taisteluiden muistoksi.

Vastuullinen matkanjärjestäjä Vistamatkat oy, PL 81, 21531 Paimio.
KUVI 4081/00/MjMv, SMAL 26895
Puhelin 02 477 5600 sähköposti inkeri.santala@vistamatkat.fi

Turussa 21.9.2014 valittu Launiaisten Sukuseura ry:n hallitus

Puheenjohtaja	Keidi Lahtinen	040-554 4953
	Tupatie 3 as 17	keidi.lahtinen@pp.inet.fi
	21500 PIIKKIÖ	
Varapuheenjohtaja	Olli Mustonen	044-727 2663
	Sepetlahdentie 10 C 67	olli.mustonen3@luukku.com
	02230 ESPOO	
Sihteeri	Sinikka Lahtinen	040-565 8445
	Mahlakuja 6	sinikka.lahtinen1@gmail.com
	21450 TARVASJOKI	
Rahastonhoitaja	Arja Väyrynen	040- 705 4659
	Ketomäenpolku 1 B 16	arja.vayrynen@hotmail.com
	24260 SALO	
Hallituksen jäsen	Aija Mikkilä	040-827 0476
	Koivukuja 1	aija.mikkila@hotmail.com
	25360 PERTTELI	
Hallituksen jäsen	Virpi Antin	040-546 7111
	Suvikummunrinne 2B 8	virpi.antin@welho.com
	02120 ESPOO	
Hallituksen jäsen	Markku Launiainen	040-556 1049
	Viskarinpolku 9 C 29	launiainenmarkku@gmail.com
	20210 TURKU	
Sukututkimus	Timo Launiainen Kirjurinkuja 1 G 107 02600 ESPOO	040-715 6040 timolauniainen@yahoo.com
Jäsenrekisterin ylläpito		
	Teija Launiainen Apollonkatu 10 53850 LAPPEENRANTA	040-728 8749 teija.launiainen@saimia.fi

Olethan muistanut ilmoittaa seurallemme muutoksia henkilö-, osoite- ja sähköpostitiedoistasi? Erityisesti nyt tarkan euron aikana olisimme kiitollisia sähköpostiosoitteista. Muista myös ilmoittaa sen muuttumisesta.